

Mening repræsenteredes nærmest af Socialdemokratiet, en Del Skolemænd og en Kreds af Mænd og Kvinder, der havde Interesse for Børnehjemssagen. Hvis der havde været en offentlig Mening i dette Spørgsmaal, vilde vi have faaet Børnehjemsloven længe før. Der var ingen til at paaskynde og søge at forcere den Bevægelse, som, forinden Socialdemokratiet blev til, fra enkelte Sider i vort Samfund havde rejst sig for at fyldestgøre Kravet om Samfundets Forpligtelse til at tage sig af de vanrøgtede og forsømte Børn.

Nu forstaaer jeg meget vel, at det ærede Medlem, som tidligere ved flere Lejligheder har talt om at komme bort fra det saakaldte Fellenbergské System, det System, som gaar ud paa, at de fattige og forsømte Børn, navnlig fra de store Byer, særlig skulle beskæftiges ved Landbrug. Jeg vil her i Parentes indskyde, at jeg i Modsætning til enkelté af dem, med hvem jeg ellers er enig i denne Sag, ikke deler den Opfattelse, at man i Almindelighed bør forkaste Landbrugsarbejdet. For de fattige og forsømte Børn ude fra Landet vil Landbrugsarbejdet ofte være det rette og naturlige at udvikle sig ved, og det gælder ogsaa ikke faa Drengé fra Byerne, som ved Slægtsarv have Lyst og Villie til at komme til Landbruget. Dertil kommer vel at mærke, at naar de paagældende komme til dygtige og humane Landmænd, ville de faa en bedre Behandling, end de ofte ville kunne faa hos en Mester, der maaske i kun ringe Grad bekymrer sig om Drengenes Uddannelse. Jeg vil gerne gøre denne Bemærkning, for at det ikke skulde opfattes saaledes, at jeg har villet bryde Staven over Landbrugsarbejde i Almindelighed som Uddannelsesmiddel for de unge Mennesker og Drengé — og Piger for øvrigt med —, som blive anbragte paa Opdragelsesanstalter.

Men det forundrer mig altsaa ikke, at det ærede Medlem kun har haft saa ringe Lejlighed til at se sine Teorier i nogen Grad omforme de bestaaende Tilstande, thi det er netop min og mit Partis, og jeg tror at turde sige alle Skolemænds, Anke i dette Land mod den nuværende Administration og den nuværende Ordning, at de Folk, der sidde i Ledelsen for Opdragelsen af forsømte og vanskelige Børn, ere Mænd, der enten slet ikke eller kun i ringe Grad have egentlig Adkomst dertil, bortset fra deres Interesse for Børn, og vi have vel alle Interesse for Børn. Jeg gad set den Mand eller Kvinde, der vil sige: Børn interessere mig ikke. Jo, Børn in-

teressere os alle i mere eller mindre Grad, selv om vi have forskelligt Syn paa den Sag.

Men hvem er det nu, den højtærede Justitsminister har anset for kvalificeret til at sidde i Overværgeraadet? Man kunde vente — i alt Fald havde jeg ventet det —, at mindst en enkelt maatte blive en bekendt og dygtig Skolemand, men det er ikke sket. Overværgeraadet bestaar — deri tager jeg vist ikke fejl — af Overretsassessor Brun, Departementschef Friis og Landstingsmand N. Johansen. Den sidste skal vel nærmest repræsentere Skolen, den højere Pædagogik. Jeg ved ikke, om det er Skolemænd, der have anbefalet ham til Indtrædelse i Overværgeraadet, jeg kender aldeles ikke noget til den Mand's Kvalifikationer. Jeg har ladet mig fortælle, at han under denne Kampagne saavel som under Flakkebjergkampagnen var oprørt over, at der var nogen, der vovede at fremsætte offentlig Kritik. De to andre Herrer ere begge Jurister, den ene den højtærede Justitsministers underordnede, Departementschefen i hans eget Ministerium. Hvilke Kvalifikationer Hr. Departementschef Friis har til at være med her, ved jeg ikke. Jeg kan forstaa, at der bør være en Jurist, — og jeg kan til Nød forstaa, at han bør være Formand, men at der bør være to Jurister og saa en Rigsdagsmand —, at Rigsdagsmanden tilhører Regeringspartiet, kommer i og for sig ikke Sagen ved —, og at disse tre Personer skulle repræsentere, hvad man gennem Slægtled ved Overvejelser og Prøvelser af Teorierne angaaende Opdragelsesvæsenet er naaet til af Viden og Forstaaelse paa dette Omraade, tvivler jeg meget om. Jeg tvivler om, at disse tre Mænd repræsentere den Dannelse paa dette Omraade, som gør, at vi kunne have Tillid til dem. Det maa jeg sige til ærede Medlemmer i denne Sal og til den ærede Justitsminister, at fra Arbejderklassens Side — og det er jo den fattigste Del af Arbejderklassen, som i Regelen maa afgive Menneskematerialet til vore Børnehjem og Opdragelsesanstalter — kan den nuværende Administration ikke vente nogen Tillid. Vi have ingen Grund dertil, vi ville vedblive at nære Mistillid baade til Overværgeraadet, til de inspektionshavende og ogsaa til den ærede Justitsminister, fordi vi af Erfaring have lært, at han uforvarende kan faa Luner. Han kan blive til Gavn for Børnene, men han kan ogsaa faa Luner i modsat Retning. Passer det ikke den ærede Justitsminister, gør han ikke noget ved en Sag.